

Sygnatura akt: V GC 1407/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 13 kwietnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: SSR Jan Matecki

Protokolant: Ewelina Bartoszevska

po rozpoznaniu w dniu 04 kwietnia 2016r. w Kaliszu

na rozprawie sprawy

z powództwa J. O.

przeciwko B. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego B. S. na rzecz powoda J. O. kwotę 12 731,43 zł (dwanaście tysięcy siedemset trzydzieści jeden złotych i czterdzieści trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od:

- kwoty 8 213,33 zł od dnia 11 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty

- kwoty 4 518,10 zł od dnia 11 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 054,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2 400,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

SSR Jan Matecki

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 czerwca 2015 roku powód J. O. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym. Powód domagał się w pozwie, aby pozwany B. S. zapłacił na jego rzecz kwotę 12 731,43zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 8 213,33zł od dnia 11 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 4 518,10zł od dnia 11 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu powód stwierdził, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł z pozwanym będącym również przedsiębiorcą umowę sprzedaży towaru, za który pozwany nie uregulował należności. Dochodzona pozwem należność wynika z faktur VAT o nr (...) z dnia 3 kwietnia 2015 roku oraz o nr (...) z dnia 3 kwietnia 2015 roku, które powód wystawił za sprzedany pozwanemu towar. Do pozwu powód dołączył kserokopie przedmiotowych faktur, dokumenty WZ świadczące o dostarczeniu przez powoda towarów oraz wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanego. Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy Sąd Gospodarczy w Kaliszu zasądził dochodzoną pozwem należność wraz z odsetkami oraz kosztami postępowania. Od wydanego nakazu zapłaty sprzeciw w terminie wniósł pozwany. We wniesionym sprzeciwie pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości. W uzasadnieniu wniesionego sprzeciwu pozwany zakwestionował prawdziwość dokumentów dołączonych przez powoda do pozwu oraz podpisów znajdujących się na tych dokumentach. Pozwany stwierdził również, iż powód nie udowodnił w żaden sposób, aby na pozwanym ciążył obowiązek zapłaty tych należności. Ponadto pozwany podniósł zarzut niewłaściwości sądu, do którego powód skierował pozew oraz wniósł o połączenie

pozostałych spraw toczących się przed Sądem Rejonowym Sądem Gospodarczym w Kaliszu między nim a powodem do łącznego ich rozpoznania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony są podmiotami gospodarczymi. W ramach prowadzonych działalności gospodarczych strony współpracowały ze sobą, a współpraca ta polegała na tym, że pozwany kupował od powoda określony towar (taczki, opony oraz dętki do opon), a następnie powód dostarczał ten towar bezpośrednio do miejsca wskazanego przez pozwanego w ustalonym terminie. Zamówienia kierowane do powoda pozwany wysyłał drogą elektroniczną. Kontrahentem, do którego powód dostarczał towar realizując zamówienie pozwanego było (...) Sp. z o.o. Powód dostarczył towary wynikające z przedstawionych faktur oraz dokumentów WZ do sklepów (...) w Z. oraz P.. Po zrealizowaniu zamówienia, tj. dostarczeniu towaru do sklepu powód wystawił pozwanemu fakturę określając 7-dniowy termin jej zapłaty i wysłał ją drogą mailową oraz przesyłką poleconą pozwanemu. Pozwany nie uregulował należności wynikających z faktur w związku z czym powód pismem z dnia 4 maja 2015 roku wezwał pozwanego do zapłaty – dowód: dokumenty WZ k. 10-11,13 akt, faktury k. 12, 14 akt, dokumenty zamówienia k. 59-60 akt, wezwanie do zapłaty k. 15 akt, zeznania powoda k. 256-257 akt, zeznania pozwanego 258-259 akt.

Pozwany nie kwestionował dotychczas istnienia zobowiązań względem powoda wynikających ze współpracy pomiędzy nimi. Część z nich pozwany regulował w oparciu o wystawiane faktury i dokumenty WZ. Pozwany zalega jednak wobec powoda z płatnościami również innych faktur. W marcu 2015 roku strony zawarły ugodę dot. zaległych płatności, w której to pozwany uznał zaległości z tytułu płatności za faktury i zobowiązał się do ich zapłaty w uzgodnionych terminach. Dodatkowo pozwany zobowiązał się, że kolejne faktury będzie regulował terminowo – dowód: faktury oraz potwierdzenia przelewu k. 62-95 akt, ugoda zawarta między stronami k. 96 akt, zeznania powoda k. 257, zeznania pozwanego k. 259 akt.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o ujawnione i zaliczone na poczet materiału dowodowego dokumenty, tj. faktury VAT, dokumenty WZ, zlecenia, ugodę stron, potwierdzenia przelewu, dokumentację księgową oraz w oparciu o zeznania powoda, pozwanego i świadków. W ocenie Sądu zgromadzone w sprawie dokumenty nie budzą zastrzeżeń co do ich rzetelności i w połączeniu z zeznaniami świadków oraz stron tworzą logiczny i spójny obraz treści łączącej strony umowy. Świadczą również o wykonaniu przez powoda zobowiązania polegającego na dostarczeniu towaru do miejsca wyznaczonego przez pozwanego, a w konsekwencji powstaniu po stronie pozwanego obowiązku zapłaty. Na skutek umowy, którą zawarły strony pozwany zakupił od powoda towar na łączną kwotę 12 713, 43 zł. Towar ten pozwany następnie sprzedał (...) Sp. z o.o., jednak jego dostawę do sklepów w Z. i P. zlecił powodowi. Z dołączonych do pozwu dokumentów WZ wynika, iż powód należycie wykonał zobowiązanie względem pozwanego i dostarczył zakupiony przez pozwanego towar. Zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami powód wystawił faktury VAT, a następnie przesłał je drogą mailową oraz przesyłką priorytetową. Pozwany nie zapłacił jednak za dostarczony przez powoda towar. Sąd dał wiarę zeznaniom powoda, w których to powód zeznał, iż strony łączył stosunek zobowiązaniowy określonej treści oraz że powód wywiązał się należycie ze swojego obowiązku wydania oraz dostarczenia towaru we wskazane przez pozwanego miejsce. Strony zawarły umowę w formie ustnej. Sąd uznał, iż z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy jednoznacznie wynika fakt zawarcia tej umowy i to o treści, jaką określił powód. Pozwany bowiem rzeczywiście zlecał powodowi dostarczenie na wskazany adres określonych towarów, o czym świadczą dołączone do akt wystawione przez pozwanego dokumenty zlecenia. Towary te powód dostarczył we wskazane miejsca, co wynika natomiast z dokumentów WZ podpisanych przez odbiorcę. W związku z tym po stronie pozwanej powstał obowiązek zapłaty, którego to pozwany nie spełnił. Nie ulega również wątpliwości, iż strony współpracowały w przeszłości na tych samych zasadach. Pozwany nie kwestionował wówczas sposobu wykonania zobowiązania ani formy rozliczeń z powodem. Zdaniem Sądu, jeśli pozwany kwestionuje zasadność roszczenia powoda, powinien był udowodnić swoje twierdzenia. Pozwany tego nie uczynił, a zeznając na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2016 roku na pytania zasłaniał się niewiedzą, wielu rzeczy też nie pamiętał. Na rozprawie pozwany nie kwestionował już jednak prawdziwości dokumentów, których oryginały na zobowiązanie Sądu dostarczył powód. Pozwany w swoich zeznaniach przyznał, iż strony zawarły umowę, jednak nie potrafił odpowiedzieć, czy należności z faktur objętych pozwem zostały zapłacone, gdyż osobiście się tym nie zajmował. Zdaniem Sądu, skoro pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podnosił, iż nie jest zobowiązany do

zapłaty powodowi powinien był przedstawić Sądowi dowody na potwierdzenie swoich twierdzeń. Tymczasem pozwany nie przedstawił żadnego dowodu, który wskazywałby iż należność dochodzona pozwem jest niezasadna. Z treści przedstawionej przez pozwanego dokumentów – ewidencji podatku VAT za okres kwiecień – lipiec 2015 roku wynika, iż pozwany przyjął faktury objęte pozwem, zaksięgował je i rozliczył w kosztach prowadzonej działalności gospodarczej – karta 128 pozycja 115, 116. Gdyby pozwany miał zastrzeżenia co do zasadności wystawionych faktur przez powoda to z całą pewnością by ich nie zaksięgował i nie dokonałby ich rozliczenia w kosztach prowadzonej działalności, tylko zwróciłby te faktury powodowi jako niezasadne. Skoro pozwany tego nie uczynił to oznacza to zdaniem Sądu, że pozwany nie miał żadnych zastrzeżeń co do transakcji objętych fakturami będącymi podstawą żądań pozwu. Z uwagi na powyższe Sąd nie dał wiary twierdzeniom pozwanego, iż nie jest on zobowiązany do zapłaty należności wynikających z faktur wystawionych przez powoda uznając jednocześnie, iż jego twierdzenia mają na celu wyłącznie uchylenie się od spełnienia świadczenia. Sąd dał wiarę zeznaniom przesłuchanych w toku postępowania świadków. Zeznania te są spójne, logiczne i w połączeniu z zebranymi dokumentami tworzą logiczny i spójny obraz treści łączącej strony umowy. Świadkowie M. M. – karta 256, M. W. – karta 110 – 111, P. H. – karta 111 – 112 akt potwierdzili w swoich zeznaniach iż powód sprzedał towar pozwanemu na podstawie składanych zamówień przez pozwanego i że towar ten był dostarczony do sieci sklepów (...). Jedyne świadkowie J. Z. oraz W. J. zeznali, iż nie wiedzą nic na temat kontraktów gospodarczych stron, a więc ich zeznania nic nie wniosły do sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Istotą kreowanego przez zawarcie takiej umowy stosunku jest przejście własności w zamian za cenę wyrażoną w pieniądzu. Przepis art. 535 k.c. ma charakter dyspozytywny, stąd zgodnie z zasadą swobody umów zawartą w art. 353¹ k.c. możliwe jest jego modyfikowanie przez strony. W niniejszej sprawie strony łączyła umowa sprzedaży, którą jak zgodnie podały w toczącym się postępowaniu - zawarły w formie ustnej. Powód zobowiązał się sprzedać pozwanemu określony towar za ustaloną cenę. Dodatkowo strony umówiły się, iż zakupiony przez pozwanego towar powód będzie dostarczał we wskazane przez pozwanego miejsce, do kontrahenta któremu pozwany sprzeda w dalszej kolejności towar zakupiony u powoda. Dopiero po dostarczeniu towaru powód wystawiał pozwanemu fakturę, którą to pozwany miał regulować w terminie 7 dni. Podstawowym obowiązkiem sprzedawcy w świetle art. 535 k.c. jest wydanie towaru kupującemu. Kupujący ma natomiast obowiązek odebrania towaru i zapłaty ceny. Pozwany zobowiązał powoda, aby ten dostarczał towar przez niego zakupiony do wskazanego w zleceniu sklepu (...). Powód umówiony towar dostarczał we wskazane miejsce. Na dowód powyższego powód przedstawiał dokumenty WZ. Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż powód wywiązał się prawidłowo z ciążącego na nim obowiązku wydania towaru. Towar, który powód wydał był również zgodny z tym, co pozwany zamawiał u powoda. Gdyby było inaczej, pozwany powinien był to udowodnić w trakcie postępowania. Zgodnie z powyższym, na pozwanym ciąży obowiązek zapłaty powodowi ustalonej ceny, z którego dotychczas się nie wywiązał. Z uwagi na to Sąd zasądził od pozwanego kwotę 12 731,43zł, która to wynikała z dwóch faktur : nr (...) z dnia 3 kwietnia 2015 roku wystawionej na kwotę 8 213,33 zł oraz nr (...) z dnia 3 kwietnia 2015 roku wystawionej na kwotę 4 518, 10zł z dnia 3 kwietnia 2015 roku. Termin płatności powyższych faktur wynosił 7 dni i w związku z tym Sąd zasądził odsetki od powyższych kwot od dnia 11 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty. Termin płatności faktur upływał w dniu 10 kwietnia 2015 roku. Należności stały się wymagalne w dniu 11 kwietnia 2015 roku, a więc od tego dnia należało liczyć odsetki za opóźnienie – art. 481 k.c.. Odnośnie właściwości miejscowej sądu w niniejszej sprawie należy podkreślić, iż generalną zasadą zgodnie z przepisami postępowania cywilnego jest art. 27 k.p.c. mówiący, iż powództwo wytacza się przed sąd pierwszej instancji, w którego okręgu pozwany ma miejsce zamieszkania. W niektórych jednak przypadkach wskazanych przez kodeks powód ma możliwość dokonania wyboru sądu w ramach właściwości miejscowej. Właściwość przemienną regulują przepisy art. 31-37¹ k.p.c. Z treści art. 34 k.p.c. wynika, iż powództwo o zawarcie umowy, ustalenie jej treści, o zmianę umowy oraz o ustalenie istnienia umowy, o jej wykonanie, rozwiązanie lub unieważnienie, a także o odszkodowanie z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy można wytoczyć przed sąd miejsca jej wykonania. Jako że strony nie oznaczyły miejsca wykonania świadczenia, ani takie miejsce nie wynika z właściwości zobowiązania, zastosowanie ma art. 454 k.c., który odnośnie świadczeń pieniężnych stanowi, iż świadczenie pieniężne powinno być spełnione w miejscu zamieszkania lub w

siedzibie wierzyciela w chwili spełnienia świadczenia. Zgodnie ze stanowiskiem zawartym w orzecznictwie stosownie do art. 454 k.c. miejscem spełnienia świadczenia pieniężnego za pomocą rozliczeń bezgotówkowych jest siedziba banku (oddziału banku) prowadzącego rachunek wierzyciela. Siedziba banku, według tego stanowiska, jest niejako odpowiednikiem miejsca zamieszkania lub siedziby wierzyciela. Jeżeli więc strony nie postanowiły co innego, zapłata w drodze rozliczeń bezgotówkowych powinna nastąpić

w miejscu ulokowania przez wierzyciela rachunku bankowego (tak SN w uchwale z dnia 14 lutego 2002 r., sygn. akt III CZP 81/01). Z faktur VAT przedstawionych przez powoda wynika, iż siedzibą oddziału banku prowadzącego rachunek powoda jest O.. Powód prawidłowo dokonał wyboru sądu miejscowo właściwego albowiem z uwagi na gospodarczy charakter sprawy właściwym dla rozpoznania sprawy jest Sąd Rejonowy Sąd Gospodarczy w Kaliszu. Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c.